

да блъска и вълчицата.

— Бре, Вълчо, ти наистина си полудял! — развикала се вълчицата. — Какво съм ти направила? Защо ме риташ като магаре?

— Мълчи! За твое добро го правя. Искам да имаш прочут другар!

Разбрала вълчицата, че не ще вразуми лесно Вълча, и отишла при мечката за съвет. Но мечката само ѝ се присмъла. На колкото врати похлопала вълчицата, никой не ѝ се притекъл на помощ. Най-после отишла при таралежа. Разбрал той болката ѝ, взел си тояжката и право при кумча Вълча.

— Ех, кумчо Вълчо, кумчо Вълчо, не вървах, че си бил толкова голъм глупчо! Какъ можа да се поведеш по ума на оная лукава хитруша! Мало и голъмо да ти се смъе! Какъв спортистъ ще ставаш! Не знаеш ли, че спортисти стават тия, на които главитъ сж празни?

— Тъй ли? — извикал смаян кумчо Вълчо.

— Тъй зъръ! А знаеш ли за състезанието какво ти готви кума Лиса? Снощи като минавах въ тъмното, чухъ я да се разговаря съ мечката. Намислила е вмъсто топка да

напълни единъ тънъкъ мѣхъ съ врѣла вода. Мисли да те накара ти пръвъ да го ритнешъ. Мѣхътъ ще се спуска и цялъ ще те залѣе съ врѣла вода.

— Ахъ, разбойницата! — извикал кумчо Вълчо. — Сега ще ида да я разкъсамъ.

— Не! Съ сила недей, кумчо Вълчо! — спрѣлъ го таралежътъ. — Тя съ хитростъ искаше да ти напакости, и ние съ хитростъ ще ѝ отвърнемъ. Иди намѣри и ти единъ мѣхъ съ тънка кожа. Азъ ще влѣза вътре и ще ме завържешъ. Като те повика Лисицата на състезание, ще се съ согласишъ да ритнешъ нейния мѣхъ, но ако тя ритне твоя. Като се съ согласи тя, преди да започне състезанието, ще поискашъ горещо ядене да закусите. Ти яжъ бавно. Докато закусите, врѣлата вода въ нейния мѣхъ ще изстине.

Каквото казалъ Ежко-Бѣжко, това и направили. Повикала кума Лиса кумча Вълча на състезание. Събралъ се всичкиятъ горски свѣтъ да гледа. Занесла на полето кума Лиса своя мѣхъ съ врѣла вода. Занесълъ и кумчо Вълчо своя съ скрития вътре Ежко-Острободежко.

— Куме, — извикала лисицата, която не знаела какво има